

Nem tudok felejteni!

Néppé alázott nemzet fia vagyok. Nemzetem múltját elrabolták, jelenjét legyilkolták s jövődjére most szögezik a koporsófüdelet idegenből odasodródott „proletárok” kik magyar nevet öltöttek magukra, hogy elbolondítsák az együgyűeket. A földhöz nőtt parasztot jobbágysorba kényszerítették vissza, a szakembereket kényszermunkába fogták, a gondolkodókat kiirtották s a vezetők nélkül maradt néppel megpróbálták elhithetni, hogy mindez az igazság és a szabadság érdekében történt.

Ünnepes időben, amikor a testté vált szeretet emlékezete átmelegíti az ember lelkét s a megbocsátás szelíd törvénye átszövi a gondolatokat, akaratlanul is eltöprengünk azok szaván, kik idekint a feledést hirdetik közöttünk népünk egykori hóhérai felé, mondván: legyünk testvérek s feledjük el mindazt, ami történt!

Vannak, akik arra hivatkoznak, hogy Krisztus Urunk is megbocsátott azoknak, akik megkorbácsolták s embertelen módon keresztre szögezték. Azonban nincs bizonyítékuk arra, hogy a feltámadott Jézus valaha is szóba ereszkedett volna a gonoszok bármelyikével is. A krisztusi tanítást követő ember megbocsáthat lelkében, már csak azért is, mert a gyűlölet kimarja lassacskán a lelket s beteggé teszi a testet. Összebarátkozni azonban azokkal, akik apáink, anyáink, testvéreink, rokonaink, barátaink kínzói voltak: árulás lenne a megkínzottakkal szemben.

Azok tehát, kik itt magyar-Amerikában a „megbékélést” hirdetik ma az „elvtársak” felé, valójában azt kívánják tőlünk, hogy áruljuk el nemzetünket, múltunkat és mindazokat a derék hazafiakat, kik nemzetünk védelmében bűnösöknek találtattak a hitványak által és kínzókamrákban, büntetőtáborokban vagy a bitófán végezték életüket. Gondoljuk csak jól meg, magyarok, mit kívánnak ezek a hamis „békeapostolok” tőlünk: nem kevesebbet, mint hogy fogadjuk barátságunkba azokat, akik hazánkból kiűztek és megtakarított dollárjainkkal tartsuk hivatalban azokat, akik nemzetünket keresztre feszítették!

Az emberi szabadságjogok alapján elismerem, hogy szabad földön élve azt hirdethetnek idekint Amerikában, ami szájuk ízének megfelel. Aki követni kívánja őket, megteheti. Legyen irgalmas lelkéhez a könyörülő Isten. Én azonban hűségben nevelkedtem, hűséget tisztelő és hűségben élő ember vagyok és mindezen túl magyar. S mint ilyen: nem tudok feledni!

(Íródott ez a kis írás az Úrnak 1964-ik esztendejében és azóta se történt semmi, ami változtatna rajta.)

Czegei Wass Alapítvány irattárában